

12 mai – 18 mai

Mica Apocalipsă – Matei 24 și 25

Textul de memorat: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” (Matei 24:24)

În Matei 24 și 25, ne sunt descoperite adevăruri importante cu privire la timpul sfârșitului și la pregătirile necesare pentru acest timp. Dintr-un punct de vedere, capitolele acestea conțin învățăturile lui Hristos despre evenimentele finale. De asemenea, privind la viitorul apropiat, El vede distrugerea iminentă a Ierusalimului, o tragedie de proporții catastrofale pentru poporul Său.

Însă, prin aceste cuvinte adresate ucenicilor Săi, El le vorbește și urmașilor Săi din generațiile ulterioare, inclusiv și mai ales ultimei generații, cea care va fi în viață la revenirea Sa. Iar tabloul pe care îl zugrăvește nu este unul plăcut. Războaie, vești de războaie, ciume, hristoși mincinoși și prigoană - aceasta va fi soarta lumii și soarta bisericii Sale. Când studiem istoria, ne uimim de acuratețea cu care s-au împlinit profețiile Sale. Și înțelegem că putem avea încredere că se vor împlini și celelalte profeții pe care le-a făcut.

Dar Isus nu S-a limitat totuși la avertizări. În Matei 25, a spus câteva pilde despre modul cum ar trebui să se pregătească poporul Său pentru ziua venirii „Fiului omului”. Da, ne așteaptă vremuri grele, însă El își va pregăti un popor care să-L întâmpine când va reveni.

Duminică, 13 mai – O împlinire impresionantă a profeției

În zilele premergătoare răstignirii, ucenicii au stat de vorbă cu Isus pe Muntele Măslinilor. Imaginează-ți cum s-au simțit când L-au auzit spunând că templul va fi dărâmat! Întrebările lor dovedesc că ei legau distrugerea templului de sfârșitul „veacului”, mai exact de sfârșitul lumii (Matei 24:3).

1. Ce avertizări a dat Isus cu privire la amăgirile din ultimele zile? Matei 24:4,11,5,23-26

Hristos era preocupat, printre altele, și de contrafacerea care aveau să-i deruteze pe cei din poporul Său de-a lungul secolelor și până la sfârșitul timpului. Printre aceste contrafaceri se numără profeții mincinoși și hristoșii mincinoși. Primii aveau să pretindă că erau reprezentanții lui Hristos, iar ceilalți, însuși Hristos. Și, lucru mai trist, oamenii aveau să-i creadă.

Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit de atunci în mod repetat. Din primul secol și până în prezent, au venit mulți impostori care s-au dat drept Hristos. Ce profeție remarcabilă! Spre deosebire de contemporanii lui Isus, noi avem posibilitatea să studiem evenimentele trecute și privilegiul de a vedea cu câtă precizie s-a împlinit profeția. Iar falsurile de acest fel vor fi tot mai dese pe măsură ce ne apropiem de criza finală!

Legat de subiectul întăririi credinței, observă cum a descris Isus starea lumii. În diferite perioade ale erei creștine, oamenii și-au pus speranța în tot felul de lucruri, convinși că ele vor elimina sau, cel puțin, vor diminua în mare măsură suferința și nenorocirile de pe pământ. Fie că era vorba de mișcări politice, de tehnologie, de știință ori de rațiune, oamenii s-au așteptat ca ele să instaureze utopica fericire aici, pe pământ. Dar, cum a arătat istoria în repetate rânduri, speranțele lor s-au dovedit false. Lumea de astăzi este exact așa cum a prezis Isus că va fi. Cuvintele rostite de El în urmă cu aproape două mii de ani arată cât de deșarte au fost speranțele lor.

Citește Matei 24:25. Ce efect are afirmația aceasta asupra credinței noastre?

Luni, 14 mai – Cine va răbda până la sfârșit

2. Ce asemănări există între afirmația lui Isus din Matei 24:9 și declarațiile scrise de Ioan sub inspirație în Apocalipsa 13:11-17?

O altă preocupare a Domnului Hristos pentru poporul Său din timpul sfârșitului este legată de o contrafacere globală care va determina națiunile să se opună credinței adevărate și să impună în lume o închinare falsă. Cei statornici vor avea de înfruntat ura, necazurile și chiar moartea.

3. Care este condiția pentru a fi mântuiți și pentru a rămâne statornici, chiar și în fața opoziției lumii întregi? Matei 24:13

„Numai cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în marele conflict final” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 488). Aceasta înseamnă că toți cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei nu vor cădea pradă vreunei contrafaceri din timpul sfârșitului. Ei sunt bine întemeiați pe adevărul pentru timpul prezent și nu vor accepta contrafacerile.

4. Ce alte condiții sunt esențiale pentru a-I rămâne credincioși lui Dumnezeu, potrivit cu Matei 7:24-27?

Deși cunoștințele temeinice din Cuvântul lui Dumnezeu sunt importante, totuși, potrivit lui Isus, ele nu sunt suficiente pentru a rezista în timpul încercărilor cu care ne vom confrunta. Este necesar să și *practicăm* ce știm; este necesar să ascultăm de adevăr, așa cum este el în Isus. În pilda de mai sus, atât omul cu judecată, cât și omul nehibzuit îi simbolizează pe cei care au auzit cuvintele lui Isus. Diferența dintre cel care a rezistat și cel care nu a rezistat este dată însă de ascultarea de învățăturile Sale.

Nu uita astăzi să faci ce ai învățat din Scriptură!

Marți, 15 mai – „Urâciunea pustiirii”

În cuvântarea Sa despre timpul sfârșitului, Hristos amintește despre „urâciunea pustiirii”, expresie preluată din cartea lui Daniel (9:27; 11:31; 12:11).

Dumnezeu numea „urâciune” un lucru care constituia o încălcare gravă a Legii Sale, precum idolatria (Deuteronomul 27:15) sau practicile sexuale imorale (Leviticul 18:22). Prin urmare, această „urâciune a pustiirii” se referă la un tip de apostazie religioasă.

5. Ce detalii din Matei 24:15 și Luca 21:20 clarifică sensul expresiei „urâciunea pustiirii”?

Vedem că profeția lui Isus include, în plan imediat, groaznica distrugere a Ierusalimului, care urma să aibă loc în anul 70 d.Hr., când Roma păgână avea să distrugă atât cetatea, cât și templul sfânt.

Există însă o a doua împlinire a acestei profeții în care evenimentele din planul imediat, legate de distrugerea Ierusalimului, sunt simbolul evenimentelor din timpul sfârșitului. „Hristos vedea în Ierusalim simbolul unei lumi împietrite în necredință și răzvrătire, grăbindu-se să primească pedepsele lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 16)

În Daniel 12:11 și 11:31, „urâciunea pustiitorului” face referire la etapa papală a Romei, când a fost înființat un sistem alternativ de mijlocire și de mântuire, care uzurpă lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc.

Daniel 8, în special versetele 9-12, ne ajută să încadrăm aceste evenimente în contextul lor istoric - o putere romană în două etape. Prima etapă, în care are loc expansiunea pe orizontală a cornului mic (vers. 9), reprezintă vastul imperiu al Romei păgâne. În a doua etapă (vers. 10-12), cornul crește pe verticală, înălțându-se până la stele și doborând o parte din ele (persecuția poporului lui Dumnezeu) și până la „Căpetenia Oștirii” (vers. 11), Isus. Aceasta este etapa papală, a Romei ridicate din cenușa Imperiului Roman. Judecata din Daniel 7:9,10, curățirea Sfântului Locaș din Daniel 8:14 și semnele de pe cer din Matei 24:29, toate anunță intervenția lui Dumnezeu în favoarea poporului Său din timpul din urmă.

Miercuri, 16 mai – Parabola pregătirii

6. Ce spune Isus în pilda celor zece fecioare despre cum să ne pregătim pentru venirea Lui? Matei 25:1-13

Isus introduce această parte a cuvântării Sale prin pilda celor zece fecioare. Faptul că a folosit cuvântul „fecioare” ne lasă să înțelegem că ele îi reprezintă pe cei care se declară creștini, care nu sunt de partea lui Satana în marea luptă. Ele întruchipează împărăția cerurilor (Matei 25:1). Dar, în timpul sfârșitului, toate adorm (Matei 25:5). Hristos le-a atras deja atenția ucenicilor să vegheze (Matei 24:42), să rămână treji, ca revenirea Sa să nu-i ia pe nepregătite.

Fecioarele din parabolă îi reprezintă pe creștinii care așteaptă întoarcerea lui Hristos, dar nu au suficientă experiență cu El. Ellen G. White spune: „Duhul Sfânt lucrează asupra inimii omului, respectând dorința și consimțământul acestuia, sădind în el o fire nouă, dar cei din categoria reprezentată de fecioarele neînțelepte s-au mulțumit cu o lucrare superficială. Ei nu îl cunosc pe Dumnezeu. Ei nu au studiat caracterul Său și nu au păstrat o comuniune cu El, prin urmare, nu știu cum să se încreadă, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea pe care o îndeplinesc pentru Dumnezeu degenerază într-o formă exterioară.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, pp. 310-311)

Cum să ne evaluăm și cum să ne asigurăm că nu facem aceleași greșeli? Iar în cazul în care constatăm că facem parte din categoria fecioarelor nechibzuite, cum să ne schimbăm?

Joi, 17 mai – Folosirea talanților

7. Ce rol are folosirea darurilor în pregătirea noastră pentru revenirea Domnului Hristos? Matei 25:13-30

Pilda aceasta este diferită de cea anterioară, dar ambele vorbesc despre pregătirea pentru revenirea lui Hristos, despre două categorii de oameni: cei pregătiți și cei nepregătiți. Și amândouă arată că soarta celor vinovați de neglijență spirituală va fi pieirea veșnică.

În pilda celor zece fecioare, untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt, iar aici „talanții” (Matei 25:15), cuvânt provenit din grecescul *talanta*, „reprezintă darurile speciale ale Duhului, împreună cu toate înzestrările înăscute”. (*The SDA Bible Commentary*, vol. 5, p. 510) Toți robii din pildă au primit o anumită parte din averea stăpânului lor. Să observăm că averea îi aparținea stăpânului (vers. 14) și că i s-a dat „fiecăruia după puterea lui” (vers. 15). Darurile le-au fost încredințate - robii erau administratorii bunurilor, nu proprietarii lor și erau răspunzători pentru ele. De aceea, la întoarcere, stăpânul „le-a cerut socoteală” (vers. 19).

Darurile spirituale vin de la Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:1-11,28-31; Efeseni 4:11). Există o veste bună pentru cei care cred că au primit darul cel mai mic: odată cu darul, L-au primit și pe Dătător. Când primim un dar, oricât de mic, primim cel mai mare dar: Duhul Sfânt.

Darurile sunt deja ale noastre prin Hristos, dar intrarea efectivă în posesia lor depinde de primirea Duhului Sfânt și de predarea noastră în stăpânirea Lui. În acest punct a greșit robul netrebnic. El a primit un dar, însă nu a făcut nimic cu el. Nu și l-a pus la lucru. Nu a făcut niciun efort pentru a lua ce îi fusese lăsat în grijă și a face ceva cu el. Ca urmare, Isus l-a numit „viclean și leneș” (Matei 25:26) - o condamnare aspră.

Isus a spus pilda aceasta în contextul discuției despre zilele din urmă și despre revenirea Sa. Ce ne învață ea despre importanța folosirii talentelor în pregătirea pentru timpul sfârșitului?

Vineri, 18 mai – Un gând de încheiere

„Cel care a primit un singur talant «s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său» (Matei 25:18).

Tocmai acela care primise darul cel mai mic și-a lăsat talantul nefolosit. Aici le este adresată o avertizare tuturor celor care consideră că lipsa unor talente însemnate îi scuză de îndatorirea de a-I sluji Domnului. Ei

Studiu Biblic, Trim. II, 2018 – Pregătire pentru timpul sfârșitului

spun că, dacă ar putea realiza o lucrare importantă, ar face-o cu bucurie, dar, pentru că pot sluji doar îndeplinind lucrări mici, se consideră îndreptățiți să nu facă nimic. Ei greșesc în această privință. Când le dă daruri slujitorilor Săi, Domnul le testează caracterul. Cel care a neglijat să-și folosească talantul a dovedit că este un rob necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, i-ar fi îngropat așa cum l-a îngropat pe cel pe care l-a avut. Modul greșit în care și-a folosit talantul a dovedit că disprețuia darurile Cerului.

«Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari» (Luca 16:10). Adesea, importanța lucrurilor mici este subestimată pentru simplul fapt că sunt mici, dar ele au o contribuție importantă în adevărata disciplină a vieții. În realitate, în viața creștină nu există niciun lucru neesențial. Dacă subestimăm importanța lucrurilor mici, formarea caracterului nostru este într-un pericol total.» (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 267)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 10-16

1. Cine au fost cei care au primit Duhul Sfânt înainte de a fi botezați?
2. Ce prorocie făcută de Agab s-a adeverit?
3. Pe cine au „întărâtat” iudeii ca să-i alunge pe Pavel și Barnaba?
4. Despre care cetate se spune că era o colonie romană?

Istoria mântuirii, capitolul 12

5. Ce efect a avut sfatul rău pe care i l-a dat Rebeca fiului ei Iacov?